

Arrest

nr. 321 883 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. LEUNG
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 september 2024 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 30 juli 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 augustus 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 26 september 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 27 juni 2024.

1.3. Op 20 augustus 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op (...) in Chinchina, gelegen in het departement Caldas van Colombia.

U werd geboren in een gescheiden gezin met drie kinderen. U groeide op in Chinchina, waar u bijna uw hele leven woonde.

U bent tot het derde leerjaar naar school gegaan. In 2000 ging u voor ongeveer vijf jaar naar het leger. Op professioneel vlak werkte u in de bouw en als schilder.

U kreeg twee dochters samen met N.(...) O.(...) R.(...)

Uw vader overleed in +/- mei 2022 en na zijn overlijden ging u wonen in zijn boerderij. De gewapende groepering Grupo Paramilitar Pipinta kwam u daarna geld afpersen. Toen u niet kon betalen, begonnen ze u te bedreigen. Toen u op 12 juli 2022 door hen werd geslagen, heeft u klacht ingediend bij Colombiaanse autoriteiten.

U vreesde voor uw leven en u verliet Colombia op 29 juli 2022. U reisde per vliegtuig rechtstreeks naar België waar u op 30 juli 2022 aankwam en op 10 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. U vreest bij terugkeer naar Colombia dat u vermoord zal worden door de gewapende groepering Pipinta.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart van Colombia (origineel) (stuk 1 en 2). Tevens legde u een kopie neer van een klacht (stuk 3) en een screenshot van sms berichten (stuk 4).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Meer in het bijzonder heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u vanaf einde 2021 door leden van de paramilitaire groep Pipinta werd afgeperst en omwille daarvan een gegronde vrees voor vervolging koestert in het geval van een terugkeer naar Colombia. Uw verklaringen terzake zijn immers vaag, op diverse punten inconsistent, weinig plausibel en onaannemelijk.

Het is ten eerste opvallend dat u niet concreet kon zeggen wanneer uw bedreigers ermee begonnen u geld te komen vragen (CGVS p. 12). U kon geen data zeggen en kon een en ander niet meer preciseren dan dat het vanaf einde 2021 was (CGVS p. 12). Al bij al vaag en weinig doorleefd.

Verder verklaarde u dat uw afpersers ofwel 700.000 ofwel 1.000.000 miljoen peso vroegen, en dat als u niet 1.000.000 kon betalen, dat 700.000 voor hen volstond (CGVS p. 12). Wat de te betalen bedragen betreft, viel tijdens het persoonlijk onderhoud echter op dat u op niet consistente wijze de bedragen kon opsommen. Eerst betrof het volgens u 70.000 of 1 miljoen peso, dan was het 60.000 of 1 miljoen peso, vervolgens was het weer 70.000 of 1 miljoen peso, om dan na confrontatie aan te geven dat het om "700.000 of 1 miljoen" peso ging (CGVS p. 12). Dat u blijkbaar dermate veel moeite had om na te vertellen voor hoeveel geld men u precies afperste, terwijl dit de kern van uw asielrelaas uitmaakt, is een ernstige tegenindicatie voor uw geloofwaardigheid en ernst van uw vrees.

Verder kon u slechts op vage wijze uiteen zetten welke betaalinstructies u er gegeven werden en kwam u niet verder dan "ze vragen dat geld", "je moet dat cash betalen" en "ze zeiden dat ik elke maand dat bedrag moest betalen, dat waren concrete instructies" (CGVS p. 12).

Deze vage verklaringen in samenlezing met bovenstaande vaststelling betreffende uw inconsistentie verklaringen over hoeveel er precies betaald moest worden, leidt tot het besluit dat u allerminst gewag kon maken van enige concrete betaalinstructies, wat uw verklaringen ongeloofwaardig maakt, aangezien het afpersen van geld in wezen uw enige asielmotief is.

Dat ze u persoonlijk hebben bedreigd, verbale verwensingen naar uw hoofd hebben geslingerd en u hebben gezegd dat ze u zouden vermoorden, zijn uiteindelijk ook niets meer dan blote beweringen (CGVS

p. 13). Het is daarbij ook opvallend dat u zich niet meer goed weet te herinneren hoeveel keer ze u in het totaal hebben bedreigd (CGVS p. 13). U kent de data van de bedreigingen niet en “denkt” dat het vier keer gebeurd is (CGVS p. 13). Bovendien weet u niet hoeveel tijd er tussen de bedreigingen zat en kon u enkel zeggen dat “maandelijks” belden (CGVS p. 13). Vage en daarmee geenszins doorleefde verklaringen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw vrees.

Bovendien wordt er vastgesteld dat er ook een inhoudelijke inconsistentie in uw verklaringen te weerhouden is wanneer u enerzijds voorhield dat uw afpersers de boerderij wilden inpikken (CGVS p. 12), maar anderzijds dat zij dit niet gedaan hebben na uw vertrek (CGVS p. 15), en de boerderij thans leeg staat leeg (CGVS p. 16). Het is weinig logisch dat uw afpersers het om de boerderij te doen was en deze wilden inpikken, maar dat zij zulks nalaten te doen als zij daartoe alle gelegenheid hebben wanneer deze leeg en verlaten is. Na confrontatie hiermee geeft u plots aan te denken dat ze uw boerderij niet zullen inpikken omdat ze anders makkelijk gevat zouden worden (CGVS p. 15). Deze uitleg is uiterst bevreemdend nu u zelf ook aangaf dat de groepering buiten de wet staat (CGVS p. 15). Bovendien verklaarde u dat het hen om geld te doen was (CGVS p. 12) en dat bij gebreke aan geld, ze de boerderij wilden (CGVS p. 12). Aangezien u aangaf dat u uw afpersers niet kon betalen en u de boerderij daarom heeft moeten achterlaten waartoe ze u dwongen (CGVS p. 13), raakt het kant noch wal dat uw afpersers hun interesse hebben verloren in hun parasitaire activiteit en hun lucratieve opportuniteit blauw blauw hebben gelaten terwijl zij nu heel makkelijk de kans hebben de boerderij in te pakken.

In dit kader dient te worden aangestipt dat het enigszins bevreemdend overkomt dat uw zus misschien in de toekomst de boerderij “nog wat in orde gaat brengen” terwijl u zelf voorhield dat u de boerderij dan nog onder de bedreiging van vermoord te worden, heeft moeten verlaten (CGVS p. 9 cfr. CGVS p. 13). Allemaal geen consistente verklaringen.

Eveneens weinig consequent waren uw verklaringen dat uw afpersers noch ouderen, noch vrouwen noch kinderen ontzien terwijl uw ex-vrouw, uw kinderen en uw moeder achterbleven in Colombia (CGVS p. 11). Met uw moeder, ex-vrouw, familie en kinderen gaat het goed in Colombia en er is hen niets overkomen (CGVS p. 8-9). Nochtans verklaarde u uitdrukkelijk dat uw afpersers u meegedeeld hadden dat ze uw familieleden niet zouden sparen indien u hun eisen niet zou inwilligen (CGVS, p.5). Ook bij de DVZ verklaarde u dat uw dochters bedreigd werden en dat u vreesde voor het leven van hen en van uw toenmalige vrouw (DVZ, vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Dat uw familieleden na uw vertrek al meerdere jaren zonder noemenswaardige problemen in Colombia konden blijven leven wijst er op dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u geschetste context. Wat enige problemen in uw familie betrof, sprak u enkel over een neefje die ook bedreigingen zou hebben gekregen, maar wanneer daarover doorgevraagd, weet u over dat neefje niets meer en weet u zelfs niet wat voor soort probleem hij zou gehad hebben (CGVS p.10). De goede staat waarin uw familie zich blijkt te bevinden, staat haaks op uw verklaringen waarbij u vreest dat hen iets zal overkomen (CGVS p. 5). Het druist ook in tegen uw verklaringen dat de gewapende groepering die u vreest nergens voor terugdeinst (CGVS p. 11).

Dat er aan uw ex-vrouw diverse berichten zouden zijn gestuurd, zijn bovendien niet meer dan blote beweringen, aangezien u slechts van één enkel bericht één enkel bewijsstuk kan voorleggen dat het dan nog aan bewijskracht ontbreekt, nu het enkel een kopie is en datum en afzender en ontvanger niet kan worden afgeleid uit dit document (uw stuk 3 cfr. CGVS p. 4). Dat u geen andere bewijzen kon voorleggen van beweerdelijk ontvangen berichten verklaarde u aan de hand van een stereotiepe uitleg van verlies van gegevens op de GSM die geformatteerd werd (CGVS p. 4). Daarbij is het ook vreemd dat de groepering die volgens uw verklaring buiten de wet staat en op allerhande manieren achter de GSM nummers van mensen kunnen komen, wel aan dat van uw ex-vrouw zijn geraakt maar niet aan het uwe (CGVS p. 4). U gaf aan dat uw nummer van het land van herkomst niet meer werkte in België, maar bij nazicht in het administratief dossier blijkt dat u uw Belgisch telefoonnummer opgaf bij de DVZ (zie Verklaring DVZ p.7). Indien de gewapende groepering werkelijk zoveel macht heeft zoals u beweert en u werkelijk zouden willen vinden zoals u voorhoudt, kan het voor dergelijke groepering maar een kleintje zijn om uw Belgisch telefoonnummer te traceren. Tot slot, getuigt het van weinig doorleefdheid dat u niet eens in staat bent te vertellen wanneer uw ex-vrouw de berichten ontving en u dit bij uw ex-echtgenote zou moeten navragen (CGVS p. 4).

Ook is het weinig consistent en bijgevolg ongeloofwaardig dat u enerzijds vreest dat uw afpersers contact zouden opnemen met u en u vreest dat zij te weten komen waar u bent, reden waarom u bijna niets op sociale media post (CGVS p. 6), maar anderzijds vastgesteld wordt dat u op uw persoonlijke facebook pagina diverse foto's van zichzelf op toeristische en herkenbare plaatsen in België publiceerde, waardoor zeer eenvoudig door elkeen die wat op facebook snuffelt, makkelijk kan nagaan waar u verblijft (CGVS p. 15 + afdrucken printscreens van uw facebook pagina toegevoegd aan de map landeninformatie).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet op ernstige wijze pogingen heeft ondernomen om bescherming tegen uw afpersers te zoeken bij de Colombiaanse autoriteiten. In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U heeft niet

aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het feit dat u niet op ernstige wijze binnenlandse bescherming zocht, doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en de ernst van uw vrees. In dit kader werd immers vastgesteld dat u zeer snel na het indienen van uw klacht bij de Colombiaanse autoriteiten, het land heeft verlaten. U ging namelijk klacht neerleggen op 15 juli 2022, drie dagen nadat ze u geslagen hebben en reeds op 29 juli 2022 verliet u het land (CGVS p. 4). Het spreekt ook voor zich dat er maar eventueel van enige bescherming sprake kan zijn indien u de autoriteiten een redelijke termijn geeft uw klacht in behandeling te nemen (CGVS p. 15). Bovendien blijkt u niet op de hoogte wat er verder met uw klacht is gebeurd (CGVS p. 4) en heeft u de afwikkeling van uw klacht niet afgewacht (CGVS p. 15). Wat de klacht zelf betreft, moet worden vastgesteld dat dit louter uw eenzijdige verklaringen betreft en uiteindelijk eenieder kan gaan verklaren wat hij wil. Dit document mist dan ook de nodige bewijskracht en -waarde om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen om te buigen.

Verder verklaarde u dat de Colombiaanse autoriteiten een datum hadden gepland om samen te komen op een soort van verzoeningsgesprek (CGVS p. 15). Nazicht van uw stuk leert dat u en Andres Felipe Marin inderdaad werden opgeroepen voor een zitting op 10 augustus 2022 (zie uw stuk 3). Door het land echter dermate snel te verlaten nadat u klacht indiende bij de nationale autoriteiten en deze procedure niet verder af te wachten, toont u allerm minst aan dat de Colombiaanse overheden in uw geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat u geen beroep kon op overheidsbescherming of er geen toegang toe zou hebben.

Daarbij is ook opmerkelijk dat u eerst een paspoort aanvraag vooraleer u klacht indiende (CGVS p. 5). Dit wijst er op het u veeleer te doen was om uw land te verlaten in plaats van bescherming te zoeken in uw land van herkomst, wat uw geloofwaardigheid verder aantast.

Om voorgaande redenen besluit het CGVS u de status van vluchteling niet toe te kennen. Wat subsidiaire bescherming betreft, wordt als volgt geoordeeld.

Het CGVS betwist verder niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd. Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en

andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U legt geen documenten voor die bovenstaand besluit vermogen te wijzigen.

Uw paspoort en identiteitskaart tonen enkel uw identiteit aan, die niet ter discussie staat in onderhavige beslissing (uw stukken 1 en 2).

Uw klachtneerlegging werd supra reeds besproken (uw stuk 3). Er wordt herhaald dat uw geloofwaardigheid van uw relaas werd ondermijnd met de vaststelling dat u het land snel heeft verlaten na het neerleggen van deze klacht en u bovendien niet op de hoogte bent van het verder gevolg aan deze klacht zou zijn gegeven door de Colombiaanse autoriteiten, wat de relevantie en bewijswaarde van dit document zeer ernstig relativeert.

Tot slot, wat betreft uw stuk 4, zijnde een afdruk van een printscreen van een bericht van een bedreiging die uw ex-vrouw zou ontvangen hebben, wordt opnieuw vastgesteld dat dit document eveneens bewijskracht ontbeert. Het is namelijk zo dat er noch afzender, noch ontvanger van dit bericht uit het document blijkt, bovendien kan het bericht niet concreet in de tijd worden gesitueerd en moest u zelf ook aangeven niet te weten wanneer dit bericht zou zijn gestuurd (CGVS p. 4). Bovendien is er de vaststelling dat dergelijke berichten makkelijk manipuleerbaar en dus mogelijk in scène gezet want eender wie kan eender wat hebben gestuurd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen (rechtsplegingsdossier, stuk 8)

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stukken toe aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij vanaf eind 2021 door leden van de paramilitaire groep Pipinta werd afgeperst en om die reden een vrees zou hebben. Zijn verklaringen zijn immers vaag, op diverse punten inconsistent, weinig plausibel en onaannemelijk:

(i) over het afpersingsgeld werd het volgende geoordeeld:

(a) verzoeker kan niet concreet zeggen wanneer zijn bedreigers zijn begonnen met het afpersen van geld;

(b) verzoeker heeft doorheen zijn verklaringen niet op een consistente wijze aangegeven wat de te betalen bedragen waren;

(c) verzoeker heeft op een vage wijze uiteengezet welke betaal instructies hij kreeg van de bende;

(ii) dat verzoeker persoonlijk werd bedreigd, verbale verwensingen ontving en zij zouden hebben gezegd dat ze hem zouden vermoorden, zijn slechts blote beweringen. Verzoeker weet niet hoe vaak ze hem hebben bedreigd, kent de data niet van de bedreigingen en weet niet hoeveel tijd er tussen de bedreigingen zat;

(iii) verzoeker heeft inhoudelijke tegenstrijdige verklaringen afgelegd inzake de boerderij:

(a) hij meende dat de afpersers de boerderij wilden inpikken, hetgeen echter na zijn vertrek niet is gebeurd;

(b) voorts is het vreemd dat ondanks dat hij de boerderij moest verlaten, zijn zus toekomstplannen heeft en de boerderij zou willen opknappen;

(iv) wat betreft zijn familie werd het volgende gesteld:

(a) de verklaring dat de bende ouders, vrouwen of kinderen niet ontzien maar zijn ex-vrouw, zijn kinderen en moeder zijn achtergebleven en er niets is gebeurd, wijst erop dat er geen geloof gehecht kan worden aan de geschetste context door verzoeker. Verzoeker kan verder ook niets concreets verklaren inzake de problemen van zijn neefje;

(b) de berichten die zijn ex-vrouw zou hebben ontvangen (maar waarvan hij niet weet wanneer dit zou hebben plaatsgevonden en hij dit eens zou navragen) zijn slechts blote beweringen aangezien hij slechts één stuk kon voorleggen zonder enige bewijskracht. Dat zijn gsm werd geformatteerd en hij daardoor de gegevens is verloren, kan niet worden aanvaard net zoals de verklaring dat de bende wel aan het nummer van zijn ex-vrouw kon geraken maar verzoekers nummer niet kon achterhalen;

(v) verzoekers vrees dat ze contact zullen opnemen met hem strookt niet met zijn Facebookpagina. Daarop staat hij immers afgebeeld op herkenbare plaatsen;

(vi) verzoeker heeft geen ernstige pogingen ondernomen om bescherming te zoeken bij de Colombiaanse autoriteiten:

(a) na het indienen van zijn klacht op 15 juli 2022, verliet hij Colombia op 29 juli 2022. Verzoeker had de autoriteiten geen redelijke termijn gegeven om zijn klacht in behandeling te nemen en weet verder ook niet wat er met de klacht is gebeurd. Wat betreft de klacht op zich, wordt vastgesteld dat dit slechts gebaseerd is op eenzijdige verklaringen, hetgeen aldus de nodige bewijskracht en -waarde mist;

(b) de datum voor het verzoeningsgesprek dat door de Colombiaanse autoriteiten zou zijn gepland en het feit dat verzoeker Colombia snel heeft verlaten, toont allerminst aan dat de autoriteiten geen bescherming willen of kunnen bieden of dat hij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe zou hebben;

(vii) de overige documenten die verzoeker neerlegt, kunnen niet tot een andere appreciatie leiden;

(viii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Colombia te worden vermoord door de paramilitaire groepering Pipinta. Na het overlijden van zijn vader rond mei 2022 nam verzoeker het besluit om op diens boerderij te gaan wonen. Daarna kwamen leden van de paramilitaire groepering Pipinta hem geld afpersen. Nadat verzoeker het geld niet kon betalen begonnen ze hem te bedreigen en te slaan.

Verzoeker heeft hiervoor een klacht neergelegd bij de Colombiaanse autoriteiten en verliet kort daarna zijn land van herkomst.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing aangaande het precieze geëiste bedrag van het afpersingsgeld geoordeeld dat verzoeker niet concreet kon zeggen wanneer de bedreigers zijn begonnen met het afpersen van geld en niet op een consistente wijze kon aangegeven wat de te betalen sommen waren. Hij verklaarde enerzijds dat het om 700.000 of 1.000.000 peso's ging en dat indien hij de 1.000.000 peso's niet kon betalen, 700.000 voor hen volstond. Voorts werd er slechts op een vage wijze uiteengezet welke betaalinstructies hij kreeg van de bende. Hij kwam immers niet verder dan te stellen dat ze om geld vroegen, dat hij cash moest betalen en dit een maandelijkse opgave was.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn reeds afgelegde verklaringen door louter te stellen dat er verschillende bedragen zijn geëist en dat hij daarom verschillende bedragen heeft genoemd in zijn verklaringen. Hij verwijst verder naar het bedrag van het afpersingsgeld en naar het feit dat indien hij de 1.000.000 miljoen peso's niet kon betalen, hij ook 700.000 peso's mocht overdragen. Ook over de betaalinstructies herhaalt hij zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen van bij het CGVS.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met dit betoog louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het poneren van een vrees voor vervolging. Het volharden in en herhalen van de reeds afgelegde verklaringen doen echter geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing nu verzoeker middels ernstige argumenten of stukken deze motivering dient te weerleggen, *quod non in casu*.

3.3.4.4. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat de verklaringen van verzoeker over de bedreigingen, verbale verwensingen en dat de bende zou hebben gezegd dat ze hem gingen vermoorden, slechts blote beweringen zijn. Verzoeker weet bovendien niet hoe vaak ze hem hebben bedreigd, kent de data niet van de bedreigingen en weet niet hoeveel tijd er tussen de bedreigingen zat.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de bedreigingen en afpersingen mondeling gebeurden, dat hij niet meer weet wanneer dit exact plaatsvond maar dat dit eind 2021 zou zijn begonnen en dat hij ongeveer een viertal keer werd bedreigd.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook hier beperkt tot het uiten van blote beweringen en met dit betoog geen concrete elementen bijbrengt en zich beperkt tot herhalingen van zijn eerdere afgelegde verklaringen wat, zoals hierboven werd aangehaald, niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing in positieve zin om te buigen.

3.3.4.5. Verder oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker inhoudelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd inzake de boerderij, met name dat hoewel verzoeker verklaarde dat de afpersers de boerderij wilden innemen, zij dit niet hebben gedaan. Voor de commissaris-generaal is dit bevreemdend vooral omdat ze de som niet hebben ontvangen en hij de boerderij moest verlaten. Voorts strookt zijn relaas ook niet met het feit dat verzoekers zus toekomstplannen heeft en de boerderij zou willen opknappen.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift nogmaals naar zijn verklaringen en stelt dat de bende de boerderij zou afnemen indien hij het afpersingsgeld niet kon betalen. Hij voegt hieraan toe dat dit wellicht een dreigement was aangezien het niet de bedoeling was om daadwerkelijk een boerderij uit te baten. Hij herhaalt eveneens zijn verklaringen waarbij de bende de boerderij slechts zou bewonen en niet zou innemen.

De Raad stelt vast dat het verzoeker niet toekomt om te gissen naar eventuele omstandigheden. Het is van belang om op basis van concrete elementen met zekerheid te kunnen vaststellen waarom zij ondanks dat zij het bedrag niet hebben ontvangen, de boerderij na zijn vertrek toch niet hebben ingenomen. Verzoeker kan opnieuw met dit betoog de vaststellingen die door de commissaris-generaal werden gedaan, niet omkeren in zijn voordeel.

3.3.4.6. Wat betreft zijn verklaringen aangaande zijn familie, werd het volgende geoordeeld in de bestreden beslissing. De verklaring dat de bende noch ouderen, vrouwen of kinderen ontziet maar – ondanks dat de bende hem en zijn familie heeft bedreigd – dat zijn ex-vrouw, zijn kinderen en zijn moeder zijn achtergebleven en er niets is gebeurd, wijst erop dat er geen geloof gehecht kan worden aan de geschetste context door verzoeker. Verzoeker kan verder ook niets concreets verklaren inzake de problemen van zijn neefje en heeft geen verdere informatie zoals de periode waarin zijn vrouw dreigberichten heeft ontvangen. Zijn verklaringen hieromtrent zijn slechts blote beweringen aangezien hij slechts één stuk kon voorleggen zonder enige bewijskracht. Het gaat immers om een kopie waarvan de datum, ontvanger en afzender niet kunnen worden achterhaald. Dat zijn gsm werd geformatteerd en hij daardoor gegevens is verloren, kan niet worden aanvaard net zoals de verklaring dat de bende wel aan het nummer van zijn ex-vrouw kon geraken en ondanks hun *'werkelijk grote macht'*, zoals verzoeker verklaarde, zijn eigen nummer niet kon achterhalen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de relatie met de moeder van zijn kinderen ten einde is gekomen en dat zij geen band meer hebben. Er kan hem aldus niet kwalijk worden genomen, betoogt verzoeker verder, dat de bende zijn ex-partner en de familie niet heeft aangevallen.

Verzoeker biedt met dit betoog geen weerlegging aangaande het motief dat zowel zijn ex-vrouw, kinderen en moeder geen problemen hebben met de bende en zij nog steeds in Chinchina wonen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), p. 9). Bovendien ontstond de relatiebreuk nadat verzoeker in België was aangekomen en is het niet duidelijk hoe de vermeende bedreigers hiervan op de hoogte zouden kunnen zijn (NPO, p. 6).

In zoverre verzoeker stelt dat er niet meer actief op de boerderij wordt gewerkt en er aldus geen opbrengsten meer zijn, wat een reden kan zijn waarom de bende hen niet meer opzoekt, stelt de Raad vast dat dit slechts een blote bewering is, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

3.3.4.7 Vervolgens wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat de vrees van verzoeker inzake het contact dat de bende met hem zou kunnen opnemen, niet strookt met zijn Facebookpagina. Daarop staan immers diverse foto's van verzoeker op herkenbare plaatsen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de motivering omtrent het achterhalen van verzoekers verblijfplaats in België onredelijk is nu hoewel de bende de foto's kan ontdekken op Facebook, dit niet wil zeggen dat zij zijn adres kunnen achterhalen.

De Raad benadrukt dat deze onachtzame houding niet strookt met iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft voor een bende die een dermate aanzienlijke indruk op hem heeft gemaakt dat hij zijn gezin en land van herkomst heeft moeten verlaten. Hieraan moet worden toegevoegd dat dit een nalatige handeling is nu zijn familieleden nog op dezelfde plaats in Colombia wonen en de bende hen met deze informatie zou kunnen bedreigen (NPO, p. 9).

3.3.4.8. Voorts staat in de bestreden beslissing te lezen dat verzoeker geen ernstige pogingen heeft ondernomen om bescherming tegen zijn afpersers te zoeken bij de Colombiaanse autoriteiten en dat hij na het indienen van zijn klacht op 15 juli 2022 Colombia heeft verlaten op 29 juli 2022. Verzoeker had de autoriteiten geen redelijke termijn gegeven om zijn klacht in behandeling te nemen en weet verder ook niet wat er met de klacht is gebeurd. Wat betreft de klacht op zich, wordt vastgesteld dat dit slechts gebaseerd is op eenzijdige verklaringen, hetgeen aldus de nodige bewijskracht en -waarde mist.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de klacht die hij heeft neergelegd tegen de afpersers. Verzoeker legt uit dat hij geen risico wilde nemen en eerder naar het buitenland vertrok omdat hij bang was van de mogelijke gevolgen van de bedreigingen en vreesde dat de afhandeling van de klacht nog lang kon duren. Wat betreft de bewijskracht, meent verzoeker dat zijn klacht bewijswaarde heeft nu dit om een officiële klacht gaat.

De Raad benadrukt dat het neergelegde document een klachtneerlegging betreft die reeds bij het CGVS werd voorgelegd (administratief dossier, map met documenten, stuk 3). De reden van de aangifte wordt vermeld, namelijk verzoekers verklaringen over een aanval op 12 juli 2022. Nazicht van het stuk leert dat de Colombiaanse autoriteiten een datum hadden gepland om samen te komen met A.F.M. op een soort van verzoeningsgesprek voor een zitting op 10 augustus 2022. Door het land echter dermate snel te verlaten nadat hij klacht indiende bij de nationale autoriteiten en deze procedure niet verder af te wachten, kan verzoeker niet aantonen dat de Colombiaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden,

noch dat hij geen beroep kon doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe zou hebben. Dit document, dat steunt op de eigen verklaringen van verzoeker, doet dus geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

3.3.4.9 In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat de houding van verzoeker waarbij hij Colombia heeft verlaten terwijl er toch een datum voor het verzoeningsgesprek door de Colombiaanse autoriteiten werd voorgesteld, niet aantoont dat de autoriteiten geen bescherming willen of kunnen bieden of dat hij geen beroep kon doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe zou hebben. Daarbij is het ook opmerkelijk dat verzoeker eerst een paspoort aanvraag vooraleer hij klacht indiende.

Betreffende het verzoeningsgesprek stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij geen vertrouwen had in een goede afloop hiervan en daarom het land heeft verlaten. De Raad verwijst naar hetgeen onder punt 3.3.4.8. werd behandeld en herhaalt dat verzoeker niet heeft kunnen aantonen dat de Colombiaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat hij geen beroep kon op overheidsbescherming of er geen toegang toe zou hebben.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift verder dat het hebben of aanvragen van een paspoort niet opmerkelijk is nu veel mensen een paspoort hebben en dit niet wil zeggen dat men het land wil ontvluchten. Hij betoogt verder dat hij inderdaad het land wou verlaten omdat hij werd bedreigd en bang was dat de Colombiaanse autoriteiten geen bescherming zouden kunnen bieden. Hoewel verzoeker zich inzake de beweegredenen tegensprekt, benadrukt de Raad dat de vaststelling inzake de aanvraag van het paspoort eerder op een geplande migratie wijst, dan op een plotse en onvoorziene vlucht.

Wat betreft verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar de criminaliteit en gevaarlijke situaties in Colombia, benadrukt de Raad dat het onvoldoende is om naar een algemene situatie van het land te verwijzen zonder deze *in concreto* aannemelijk te maken.

3.3.4.10. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de andere neergelegde documenten dan stukken 3 en 4, met name de neergelegde klacht bij de Colombiaanse autoriteiten en de screenshots van de sms-berichten, die hierboven werden besproken, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.11. Uit het bovenstaande blijkt dus dat verzoeker zijn vrees voor vervolging op basis van individuele omstandigheden, niet aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.12. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade

omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, CEDOCA, “*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 en EUAA, “*Colombia Country Focus*” van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia: “Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà.

Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen over verzoekers herkomst in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', d.d. 22 september 2022, vraag 5) en de bovenstaande vaststellingen, moet de veiligheidssituatie in Chinchina in het departement Caldas worden beoordeeld.

Het departement Caldas blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoeker verwijst, is immers dezelfde als deze waarop voormelde analyse is gestoeld. Bij gebrek aan een gewapend conflict in het departement Caldas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.5.3. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Wat betreft verzoekers verweer dat geen ernstige analyse werd gemaakt van zijn verzoek en er geen degelijk onderzoek werd verricht, moet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal zijn beslissing zorgvuldig moet voorbereiden en deze dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal geen analyse zou hebben gemaakt, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin werd een beoordelingsfout gemaakt.

3.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET

